

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Rady Gminy Wręczyca Wielka Nr IX/102/11 z dnia 7 lipca 2011r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w części: § 9 ust.2 pkt 1, 2 i 3, § 11 ust. 6 oraz § 15 ust. 4 lit. b.

Uzasadnienie

Rada Gminy Wręczyca Wielka w dniu 7 lipca 2011 r. podjęła uchwałę Nr IX/102/11 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717 ze zm. – zwanej dalej: ustawą) Wójt Gminy Wręczyca Wielka, pismem z dnia 12.07.2011r. nr OG.0711.5.2011, przekazał organowi nadzoru wymienioną na wstępie uchwałę wraz z załącznikami oraz dokumentacją prac planistycznych w celu zbadania ich zgodności z przepisami prawnymi.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z istotnym naruszeniem art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 ustawy, oraz art. 46 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz.U. Nr 106, poz. 675).

W ustaleniach § 9 ust. 2 pkt. 1, 2 i 3 przedmiotowej uchwały Rada Gminy Wręczyca Wielka przekroczyła swoje kompetencje poprzez ustalenie zasad ochrony obiektów wpisanych do rejestru zabytków. Rada gminy związana jest granicami przedmiotowymi zakresu planu wyznaczonymi przez ustawę, co oznacza, iż samodzielnie może określać treść regulacji objętej planem miejscowym wyłącznie w granicach upoważnienia zawartego w art. 15 powyższej ustawy. Zgodnie z wyrokiem WSA w Krakowie o sygnaturze II SA/Kr 224/08, treść zapisu w § 9 ust. 2 przedmiotowej uchwały pozostaje w sprzeczności z obowiązującym porządkiem prawnym, w szczególności z art. 4 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie bowiem z przywołanymi normami w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego następuje: ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy. Zaś w art. 15 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w sposób enumeratywny wymienia się materię podlegającą regulacji w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Powyższe ustalenia wykraczają poza uprawnienia określone w przytoczonych powyżej przepisach, są one regulowane ustawą z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. Nr 162 poz. 1568 z późn. zm.) oraz rozporządzeniem z 9 czerwca 2004 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich i architektonicznych, a także innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych i poszukiwań ukrytych lub porzuconych zabytków ruchomych (Dz. U. Nr 150, poz. 1579).

Rada gminy nie posiada kompetencji do dowolnej interpretacji i rozszerzającego stanowienia norm kompetencyjnych. Niedopuszczalne jest więc takie działanie rady gminy, które prowadzi do zamieszczenia w treści planu miejscowego przepisów uzależniających podejmowanie kwestionowanych czynności od przyszłych uzgodnień i na warunkach określonych przez inne organy w odniesieniu do obszaru objętego planem miejscowym.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi. W § 11 ust. 6 przedmiotowej uchwały został wprowadzony zakaz lokalizacji

nowych wolnostojących masztów lub wież telekomunikacyjnych a w § 15 ust. 4 lit. b teje uchwały ustalono: „*łączność bezprzewodowa w oparciu o istniejące urządzenia, z dopuszczeniem montażu urządzeń telekomunikacyjnych na istniejących obiektach budowlanych (nie dotyczy budynków mieszkalnych, szkół i przedszkoli), pod warunkiem zachowania maksymalnej wysokości obiektów dopuszczonych w ustaleniach szczegółowych*”. Ustalenia te rażąco naruszają wyżej przywołany art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzenie nieważności uchwały w części określonej w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego jest uzasadnione.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Wojewoda Śląski

Zygmunt Łukaszczyk

Otrzymują:

- 1) Rada Gminy Wręczyca Wielka, ul. Sienkiewicza 1, 42 – 130 Wręczyca Wielka /„RZ”
- 2) aa. / AL